

Първият ми училищен приятел

Училището, училището! Ето ти го училището! Докато го намѣсвахме само въ игритѣ си и се преправяхме на учители и ученици, стана тъй, че най-после и азъ влѣзохъ въ него. Наистина, записаха ме следъ като бѣха започнали вече занятията, но това не попрѣчи да получа свѣтлото име „ученикъ“.

Ето ме на чина. Седя и си мисля какъ мама ме доведе, какъ поприказва съ учителя и какъ бѣхъ записанъ въ тевтера. Но гласътъ на учителя ме откъсва отъ мислитѣ ми и ме стресва. Тѣй трѣбва! Седнешъ ли на чина, трѣбва да внимавашъ.

И мама . . . кой знае защо бързаше толкозъ. Сякашъ и бѣхъ дотегналъ. Училището, та училището!

При тая мисълъ сълзи заглождиха въ очитѣ ми, но . . . нали вуйчо казваше, че съмъ мжжъ? Не трѣбва да се плаче и вайка.

Слушамъ урока и си мисля за мама. Право да си кажа, много ми е мжно за нея. Да бждешъ все до нея откакъ си се родилъ и изведнажъ да не бждешъ!

Разбира се, че ми е мжно. Сякашъ сж ме закачили о една гредя и азъ вися въ въздуха съвсемъ, съвсемъ безъ помощъ.

Учителътъ разказва. Ужъ билъ строгъ, пъкъ се усмива тъй хубаво, тъй благо! Очитѣ му бѣха добри и засмѣни, ржцетѣ му чисти, чисти, сякашъ никаква работа не сж похващали. Вижете му лицето, гладко, розово, вижете му дрехитѣ — изгладени, чисти, косъмъ не можешъ да видишъ по тѣхъ . . . Коситѣ му гладко сресани и отхвърлени назадъ — сжщо както у вуйчо Бориса.

Разказва урока той, побутва си очилата и отвреме на време добавя: — „Нали така“? — Че отъ где да зная азъ така ли е или не е?

Всичко хубаво, — остава само мама да е тукъ. Безъ нея се стѣснявамъ, срамя се, боя се . . . Тя като е при мене, азъ и срещу лъвъ мога да излѣза — отъ нищо не ме е страхъ.